

EETTERIRUUMIS, 2

Pekka Ervastin esitelmä 20.3.1932

Mikä on ero elävän ja kuolleen fyysillisen ruumiin välillä? Lapsetkin näkevät että se, joka puhui, liikkui ja toimi, se ei enää puhu, liiku, eikä toimi. Ja tarkempi tutkimus osaa tarkemmin selittää, mikä eroittaa kuolleen elävästä ruumiista. Jos kysymme lääkäreiltä, on heillä useampia semmoisia kuoleman merkkejä, jotka heille todistavat, että ruumis ei enää ole elävä. Niistä nyt ovat pääasialliset merkit – se, että ruumis ei enää hengitä, se että sydän ei enää lyö ja veri ei siis kierrä enää, se ettei ruumiissa ole mitään sisäisiä toimintoja enää. Nämä suuret päämerkit siinä eivät vielä todista mitään oikein asiantuntijalle. Hän tietää, että täytyy olla useampia muita merkkejä, että on täysi varmuus siitä, että ruumis on kuollut. Mutta näistä merkeistä sentään päätämme, että kuolema on saapunut; kaikki on hiljaa ja liikkumatonta, henki ei enää käy, sydän ei lyö. Ja jos taas okkultisesti kysymme ja tutkimme tätä asiaa, tiedämme, että kuollut ruumis eroaa elävästä siinä, että kuolleesta on lopullisesti siirtynyt pois eetteriruumis, fyysillisen ruumiin kaksoispuoli, ja että ei ole enää mitään yhdyssidettä fyysillisen ruumiin ja eetteriruumiin välillä; että hopealanka on katkennut – ne pienet eetterivirrat, jotka yhdistävät fyysillisen- ja eetteriruumiin, joka tekee, että fyysillinen ruumis on yhteydessä eetteriruumiin kanssa. Vaikka ruumis näyttäisi kuolleelta, voi ihminen mennä tainnoksiin ja tulla valekuolleeksi, jolla on kuoleman merkit, mutta yht’äkkiä, monen päivän perästä ruumis uudestaan voi virota eloon. Okkultisesti riippuu tämä siitä, että hopealanka ei ole katkaistu. Sentähden suuret ihmiset, kuten Jeesus Kristus saattoi sanoa, kun kuollut

ihminen tuotiin hänen luokseen, että ei hän ole kuollut, hän nukkuu. Hopealanka ei ollut katkennut. Siis oli Jeesus Kristus tilaisuudessa kutsumaan eetteriruumiin ja ihmisen kokonaan takaisin fyysilliseen ruumiiseen. Se on todellinen merkki kuoleman saapumisesta, että eetteriruumis on poistunut fyysillisestä ruumiista ja hopealanka katkaistu. – Nyt meidän ajatuksemme liittävät yhteen silloin nuo molemmanlaatuiset ilmiöt – eetteriruumiin siirtymisen pois ja kaikkien kuoleman merkkien esiintymiset, varsinkin hengityksen, verenkierron j.n.e. – ja kysymme: mitä yhteyttä niillä on? Okkultisesti saamme vastauksen, että se on eetteriruumis, joka eläyttää fyysillistä ruumista. Se on eetteriruumis, joka hengittää, joka saa sydämen sykkimään ja veren kiertämään. Se on eetteriruumis, joka saa ruuansulatuksen toimimaan, ja joka toimii kaikissa rauhasissa, joita ruumis tarvitsee. Toisin sanoen, ne ovat eetterivoimat, kosmilliset voimat, ne ovat aurinkokunnan elävät voimat, jotka vaikuttavat meidän fyysillisessä organissamme. Ne voimat eivät toimi umpimähkään, vaan ne toimivat eetteriruumiin välityksellä. Meidän eetteriruumiimme on se, joka liittää meidät aurinkokuntaan. Meidän fyysillinen – karkea - ruumiimme liittää meidät maapallon elämään. Se on mikrokosmos maahan nähden, ja eetteriruumis on mikrokosmos aurinkokuntaan nähden. Se on eetteriruumis, joka tekee mahdolliseksi meidän elämämme tässä fyysillisessäkin ruumiissa. Jos nyt ajattelemme esimerkiksi ruuansulatusta, niin se tapahtuu sen voiman avulla, jota nimitämme tulielementiksi, kemialliseksi eetteriksi. Ilman sen toimintaa, sen voimaa, ei meillä mikään ruuansulatus tapahtuisi. Siinä tarvitaan toimintaa ja voimaa. Se tapahtuu tosin automaattisesti. Se on päivätajuntamme ulkopuolella, eikä sen sisällä niin kuin vapaaehtoiset liikkeemme. Mutta se on kuitenkin yhteydessä sympaattisen hermoston kanssa, joka on ulkopuolella päiväta-

juntaamme, ja siinä vaikuttavat kaikki eetterivoimat. Eetteriruumis, joka on yhteydessä sympaattisen hermoston kanssa vaikuttaa, ja eetterivoimat vaikuttavat eri toiminnoissa. Kun ruuansulatus tapahtuu tulen eetterin eli kemiallisen eetterin avulla, merkitsee se, että kun kaikki on hyvin, ei ole mitään tietoa ruumiissa, mutta jos tapahtuu häiriöitä, niin se vaikuttaa niin voimakkaasti, että se lentää yli keskushermostoon, että saamme tuntea sen tajunnassamme – astraaliruumiin kautta minässämme – , ja silloin me tahdomme saada vatsamme kuntoon j.n.e. Samaten kun ajattelemme sitä toista toimintaa, jota nyt nimitämme rauhasen toiminnaksi, kaikiksi nesteiksi, jotka erittyvät rauhasista ja sisäisesti liikkuvat organismissamme – niin sanottua rauhasjärjestelmää –, niin nämä sisäiset toiminnot tapahtuvat eetterivoimien avulla, ja voimme huomata, että näissä kaikissa vaikuttaa enimmäkseen ne eetterivoimat, joita olen nimittänyt magneettisiksi –, sukupuoli-voimiksi. Se on se, joka vaikuttaa koko tuossa sisäisessä sektionissa. Sentähden huomaamme, kuinka se sisäinen sektioni ei ainoastaan erityisten sukupuolirauhasen välityksellä ole yhteydessä itse sukupuolisuuden kanssa, vaan kuinka toisissa rauhasissa on toimintaa, joka vaikuttaa sukupuolisuudessa. Aivoissa on esimerkiksi käpyrauhanen, joka suorastaan toimii sukupuoli-voimienkin yhteydessä. Ennen kuin lapsi tulee sukupuolilolenoksi, tämä käpyrauhanen erittelee semmoista, joka säännöstää sukupuoli-voimia, että ne eivät pääse liian aikaisin kehittymään, ja vasta sitten, kun sukupuolirauhaset alkavat toimia ruumiissa, tuo toiminta käpyrauhasesse lakkaa, ja alkaa taas uudelleen toimintansa vasta sitten, kun ihminen alkaa tietoisesti itsekasvatuksen ja joogan avulla taas voittaa omaa sukupuolisuuttaan. Silloin tuo pieni rauhanenkin astuu aivoissa taas toimintaan ja vaikuttaa sitten lopulta sen, että sen läheisyydessä oleva aivolisäke hypofyysis alkaa myöskin vibreerata ja herättää

silloin yhteyden henkimaailman kanssa, ja ihminen tulee sillä tavalla selvänäköiseksi. Tässä näemme, kuinka luonto on asettanut asiat niin, että selvänäköisyys on aina jonkunlaisessa yhteydessä hillityn sukupuolisuuden kanssa. Ihmisen täytyy aina aloittaa siitä kohdasta, että hän pääsee sukupuolisuutensa herraksi, jos hän tahtoo kehittää itseään. — On semmoisia rauhasia, jotka eivät suorastaan ole magneettisen eetterin kanssa tekemisissä, mutta jonkun verran sitä tahtoo olla näissä rauhasissa — rauhaset ovat perna ja maksa. Pernasta luemme okkultisista kirjoista — m.m. Salaisesta Opista —, että se on erinomaisen tärkeä rauhanen. Fysiologisesti ei oikein tiedetä, mitä pernalla ja maksalla on suorastaan tekemistä ruumiissa — täydellisesti ei tunneta niiden toimintaa. Mutta niin paljon kyllä tiedemiehemme väittävät, että veri on jollain tavalla syntynyt pernasta ja maksasta — ja luuytimeistä. Lääkärit ja oppineet sanovat, että veri on aivan läheisessä tekemisessä niiden kanssa. Se on aivan totta myöskin okkultisesti, sillä — niin kuin eilenkin huomautettiin — veri on sangen omituinen neste. Ja kun sitten okkultisesti tutkimme, huomaamme että siinä on siis semmoista eetterivoimaa — veressä —, joka on saanut näkyväisen fyysillisen muodon. Kaikissa meissä on tuota omituista nestettä, lämmintä verta. Me voimme havaita, tietää ja tuntea sen. Kuitenkin se on yhteydessä ei ainoastaan eetteriruumiin kanssa, vaan astraaliruumiin ja minä-tajunnan kanssa. Ja kun veren kokoonpanoa tutkitaan, on totta okkultistekin, että siinä on jotain ainetta — kuinka sitä nimittäisimme — luuytimeistä, pernasta ja maksasta. Okkultisesti silloin sanomme, että pernan kautta tulevat vereen nuo valkoiset verisolut — ne muodostuvat pernan avulla. Se on itse asiassa sitä eetterivoimaa, jota tavallisesti nimitämme aistimuseetteriksi — jota voisimme myöskin nimittää sähköeetteriksi. Olen

tehnyt joskus semmoisen eron, kun nimitämme toista magneettiseksi eetteriksi, että olen voinut nimittää sitä sähköiseksi eetteriksi, tarkoittamatta että se on samaa kuin sähkö luonnossa. Mutta jonkunmoista sähkövirtausta on ruumiissamme; se virtaa hermostossa, ja on kuin sähköilmiö. Niin oppineetkin sanovat, että hermot ovat kuin sähkölinjoja, joita pitkin sähkötetään. Ja tätä sähköistä eetterivoimaa on veressämmekin, ja se valmistuu pernan avulla. Sitä nimitämme okkultismissa usein praanaksi. Blavatskyn tapana oli periaatteiden joukossa erottaa aina praana. Hän puhui intialaiseen tapaan sthula sharirasta, sitten linga sharirasta, sitten kamasta eli halusta, himosta j.n.e. — Kamarupa, vanha intialainen nimi on tavallaan praana, koska meidän astraaliruumiimme ei ole organisoitu ruumis, vaan on se valo- ja väri-ilmiöitä — ja sitä on väärin nimittää ruumiiksi. Se ottaa muodon, muodostuu himoruumiiksi, kamarupaksi, vasta kuoleman jälkeen. Vanhassa intialaisessa periaatteissa on praana — ja silloin voimme kysyä: mitä se on? Onko se erillään eetteriruumiista vai onko se sama kuin eetteriruumis? — Ja myöhemmin ei ole puhuttu praanasta erillisenä periaattina, ja tämä tapahtuu silloin siitä syystä, että elämänvoima, praana on kaikkialla, kaikilla tasoilla, ja ei ole mikään erikoinen periaatti, joka kuuluisi ihmiselle enemmän kuin muille. Se on auringonvoimaa, mutta se saa muodon, että voimme puhua ihmisen praanasta, — mutta sillä tarkoitetaan, että se voima virtaa tähän meidän fyysilliseen ruumiiseemme ja tekee meidät eläviksi. Mutta nyt itse asiassa se voima virtaa eetteriruumiiseen, joka ottaa vastaan sen tässä fyysillisessä maailmassa ja antaa erilaisina voimina tulla sitten tähän fyysilliseen ruumiiseen. Sentähden se ei ole toinen eikä toinen mainituista eettereistä; se on kaikki nämä eetterit. Mutta näin ollen voimme ymmärtää, että lämpö, tuli, joka kemiallisena eetterinä toimii meissä, on

auringonvoimaa, joka on meihin eritelty. Ja samalla tavalla magneettinen eetteri, luova sukupuolivoima on praanaa, auringon elämänvoimaa. Fohatiksi sanotaan sitä; joka on kaikkiallinen, ja joka fyysilliseen ruumiiseen pääsee virtaamaan eetterivoimina. Ja sitten on samalla tavalla myöskin ne voimat, joita nimitämme tuoksi aistimuseetteriksi – myöskin sähköeetteriksi. Ne voimat ovat samaa aurinkoenergiaa, joka tunkee organismiimme eetteriruumiin välityksellä. Ja veressä on nyt siis näitä valkoisia verisoluja, ja ne syntyvät pernan kautta, sen aurinkoenergian kautta, joka on muodostunut tuoksi eetterivoimaksi, kolmanneksi eetterivoimaksi – sähkövoimaksi –, joka sitten pernan kautta taas virtaa meidän fyysilliseen ruumiiseemme. Perna on rauhanen, joka sitä erittelee. Mutta veren muodostumiseen vaikuttaa myöskin maksa. Ja millä tavalla? Sillä tavalla, että sen välityksellä – tietysti juuri tämän saman sähkövoiman, eetterin avulla – virtaa suoraan astraaliruumiistamme, siis tunneaurastamme, himo ja haluaurastamme, voimaa vereen, joka muodostaa punaisia verisoluja. Ja siinä astraaliruumiissa on meidän minämme. Se muodostaa ajatuksia – niin kuin olen koettanut selittää – astraaliruumiin kaikista tunnevoimista. Meidän peronallinen minätajuntamme on siinä, ja sentähden se tajunta astraaliruumiin välityksellä on myöskin veressä, virraten siihen maksan kautta – taikka sen eetterivoiman välityksellä, joka maksa nimisen rauhasen avulla erittää punaisia verisoluja. Sentähden nämä molemmat rauhaset – maksa ja perna ovat erikoisen tärkeitä. Jos ihmisesä perna ei toimi, sanotaan että ihminen tulee hypokondriseksi, taikka että tulee väsyneeksi, pessimistiseksi ja aivan raukeaksi – kun ei tuo perna muodosta ja erittele näitä valkoisia verisoluja. Taikka myöskin, jos perna erittelee niitä liian paljon, silloin se hävittää noita punaisia, ja hänen verensä tulee aivan ohkaiseksi. Siinä on melkein yksinomaan valkoisia verisoluja,

ja ihminen tulee silloin aivan sairaaksi. Ymmärrämme hyvin, että koska punaisissa verisoluiissa vaikuttaa astraaliruumiimme ja minuutemme, niin jos niitä on liian vähän, meillä ei ole valtaa ruumiimme yli. Ja jos taas on liian paljon punaisia verisoluja – maksa erittelee niitä liian paljon –, on meissä liian paljon tunnetta, elämänvoimaa; meissä on liian voimakkaita tunteita, ja sydän lämpenee, ja me emme tiedä kuinka hallitsisimme koko maailmaa. Sentähden on tärkeitä, että on luonnollinen tasapaino näissä rauhasen toiminnoissa. – Olemme tällä tavoin puhuneet vähäsen tuosta ravintojärjestelmästä, rauhasista ja verenkierrosta, – nyt on jäljellä vielä hengitys, joka on sangen ihmeellinen toiminta tässä fyysisessä ruumiissa. Jos hengitys lakkaa, lakkaamme me myöskin olemasta tässä fyysisessä maailmassa. Mutta hengitys, joka toimii automaattisesti, on kuitenkin niin lähellä minuuttamme ja päivätajuntaamme, että me voimme sitä hallita. Jos ihmisesä on kylliksi tahdonlujutta ja hän istuu tuoliin, eikä hengitä, voi hän tappaa sillä tavalla itsensä. Tämän tiedämme teoreettisesti, sillä hengitys on jollain ihmeellisellä tavalla meidän päivätajuisen minämmekin vallassa, vaikka se tapahtuu automaattisesti jollain tavalla. Hengityksemme on osaksi automaattinen, mutta se on myöskin päivätajunnan alla, mutta on sympaattisen hermoston ja myöskin keskushermoston vallan alla. Sentähden hengitys on salaperäinen toiminta meidän ruumiissamme ja on tekemisissä kaikista korkeimman, tuon ensimmäisen eetterin, refleksiivisen, heijastus- eli muistieetterin kanssa. Sillä tämä korkein eetteri on kaikella tavalla salaperäinen. Kun tällä tavalla tarkastamme elävää ihmistä ja hänen fyysillistä kehitystään, niin huomaamme sangen huomattavan ja omituisen asian. Kun ihminen tulee tähän fyysilliseen maailmaan, on hänellä organisoituna tämä fyysillinen ruumis, käyttöväline. Siis nämä kiinteät, juoksevat ja kaasumaiset

aineet. Ne on kyllä organisoitu, ja ihminen kehittää niitä, kun hän tulee maailmaan. Lapsi alkaa huutaa, kun hän tulee maailmaan, mutta kun muuten tarkastamme lasta, huomaamme kuinka siinä tapahtuu kehitys vähitellen. Hän ei osaa syödä muuta kuin maitoa – hänellä ei ole hampaita. Hän ei ole sukupuoliolento liioin; hän kehittyy vasta, kun hän tulee suureksi. Hän ei ole vastuunalainen, täysijärkinen olento; hän on aivan kuin luonnonvoimien heiteltävänä johonkin ikään saakka – tavallisesti 21 v:een saakka. Tapahtukoon se ennemmin tai myöhemmin, mutta me näemme, että hän ei ole vastuunalainen olento, ennen kuin hänessä on tapahtunut semmoinen muutos, että hän on täysi-ikäinen olento. Huomaamme sentähden, kuinka ihmisessä on tämmöisiä perioodeja, ja kun tarkastamme okkultisesti sitä, huomaamme, että ne riippuvat siitä, että eetteriruumis vasta vähitellen ottaa fyysisen ruumiin haltuunsa ja vähitellen päästää omia eri voimiaan vaikuttamaan fyysisessä ruumiissa. Niinpä huomaamme, että pieni lapsi kyllä hengittää, mutta sen syöminen on luonnon mukaan oikeastaan yhteydessä äidin kanssa; niin läheisessä yhteydessä äidin kanssa, että se ei osaa syödä kuin äidin maitoa ensiksi. Okkultisesti katsoen tämä on tärkeä asia. Jokaisen lapsen pitäisi ensin saada äidin maitoa. Mistä syystä? – Siitä syystä, että kun tarkastamme lasta, hän ei ole eetterisesti aivan vapaa äidistä. Vaikka hän fyysisesti on erillään äidistään, niin eetterisesti hän on kiinni äidissään. Siinä käy semmoiset hopealangat lapsesta äitiin, ja lapsi on äidin vaikutuksen alainen. Hän on eetterisesti kasvunsa puolesta riippuvainen äidistä – ja on luonnollista, että pieni lapsi saa nauttia silloin ravintonaan äitinsä maitoa. Tietysti lapsi elää ja kasvaa, vaikka hän saa vierastakin maitoa. Mutta tämä on puolustettavissa ainoastaan silloin, jos äiti on niin heikko, että ei itse kykene ruokkimaan lastaan. Mutta moraalisesti ei saa olla semmoisia

syitä, – että minun täytyy olla tanssiaisissa, taikka, että en jouda. Ne eivät ole luonnollisia syitä. Sentähden lapsen toinen syntyminen – omaan eetteriruumiiseensa – tapahtuu silloin, kun äiti on ravinnut häntä, ja hän luonnon mukaisesti eristäytyy äidistään, joka tapahtuu silloin, kun hampaat alkavat esiintyä. Silloin se hopealanka, joka yhdistää hänet äitiin katkeaa, ja lapsi saa ruveta itse ravitsemaan itseään, syömään ja nauttimaan ruokaa – ei hänen tietenkään tarvitse ruveta taistelemaan leipänsä edestä. Silloin hän on syntynyt eetterisesti; hänellä on oma eetteriruumis. Mutta tällöinkin vaikuttaa hänessä varsinaisesti vain kemiallinen eetteri. – Tietysti voimme lisätä, että koko ajan hän hengittää; korkein eetteri siis vaikuttaa. Koko ajan hän näkee, kuulee j.n.e. – siis myöskin tuo aistimuseetteri toimii. Mutta se toinen eetteri, magneettinen eetteri ei ala sukupuolisuutena toimia, ennen kuin ihminen tulee määrättyyn ikään. Sanokaamme 14 vuotiaaksi – se on keskimääräinen ikä; se voi tapahtua myöhemmin tai varhemmin. Silloin vasta magneettinen eetteri alkaa toimia. Se on toiminut muissa rauhasissa kyllä, mutta aivan hiljaa; mutta vasta kun hän tulee puberteetti-ikänsä, alkaa tietysti tulla sukupuoliolennoksi, silloin magneettinen eetteri vaikuttaa hänessä. Mutta sitten vielä myöhemmin hän tulee täysi-ikäiseksi, ja se tapahtuu vasta silloin, kun korkeammat eetterit, jotka kyllä ennenkin ovat vähän toimineet, alkavat toimia. Silloin vasta kun varsinkin tuo kolmas, sähkö- eli aistimuseetteri oikein pääsee ihmisessä toimimaan, tulee hän täysi-ikäiseksi, silloin vasta hän osaa asioita punnita ja tehdä oikeita havaintoja. Tiedämme, kuinka nuoremmat ihmiset ovat mielikuvituksensa vallassa. He eivät osaa punnita harkitsevasti, tasapuolisesti ja luonnollisesti asioita, ennen kuin täysi-ikäiseksi tultuaan. Täysi-ikäisyys merkitsee juuri sitä, että hän ei ole enää tunteittensa vallassa niin kuin aikaisemmin. Ehkä nykyajan nuoret ovat äärettömän

tervejärkisiä; tietävät, kuinka olla ja elää maailmassa. Mutta luonnostaan ihminen nuorena on enemmän tunteittensa vallassa, jota vastoin hän täysi-ikäiseksi tullessaan näkee asiat, ja tekee havaintojaan puolueettomasti, niin kuin ne ovat. Hän on järkevä, vastuunalainen, on aina vastuuntunne sisässään. Hän tietää, että ei saa punnita asioita väärin, eikä arvostella väärin. Menestyäkseen maailmassa, tullakseen toimeen tässä universumissa, täytyy hänen tehdä oikeita johtopäätöksiä. Se on hänen täysi-ikäisyytensä. Ja silloin juuri nuo eri eetterivoimat vaikuttavat yhdessä, että hänen ajatuksensa, hänen minuutensa on tullut tähän fyysilliseen ruumiiseen. Sillä koko ajan se mikä tapahtuu on semmoista, että meillä on fyysillinen ruumis ja sitten on inhimillinen sielu eli minä, joka vähitellen tulee meihin. Se on kuin me olisimme tuossa minuutena. Tuossa on lapsi; se on semmoinen huutava olento. Sitten vähitellen järkevä minuus tulee enemmän ja enemmän lapsen sisään – karmallinen minuus. Ja kun hän on täysi-ikäinen, silloin hänen minuutensa on tässä fyysillisessä maailmassa; se ei ole enää taivaassa. Hänen minuutensa on tässä; hän on täysi-ikäinen olento, joka osaa ajatella ja tehdä oikeita havaintoja. – On erittäin kiintoisaa ja opettavaista katsoa taaksepäin pitkiä ajanjaksoja ja nähdä millä tavalla ihminen on muodostunut, kummoinen hänen historiansa on ollut. Me olemme täällä sitä jonkun verran tehneet – ja me tiedämme, että inhimillinen minämme syntyi eläimen muodossa eläinkunnassa. Me olimme siis kuumavantarassa, kolmannessa luomispäivässä eläinkuntana, ja siellä meissä, ainakin suuressa joukossa, syntyi minuus. Muutamissa se vasta tämän maan päällä syntyi – ehkä voisimme sanoa: inhimillisissä muodoissa täällä –, mutta suuri joukko syntyi kuussa – niin kuin on tapana sanoa. Ja nyt me silloin kysymme: mikä se nyt oikein oli, joka syntyi? – Meidän tajuntamme oli silloin astraaliruumiissa kuussa. Astraaliruumis

oli annettu ja se kehittyi; ja lopulta astraaliruumis, joka oli hyvin epämääräistä, se tajunta, personoitui – tuli kiinteäksi ja keskittyi muotoon, että lopulta syntyi ajatus ja minuus. Ja se ajatus ja minuus syntyi silloin – niin kuin muistamme – noiden korkeiden enkeliolentojen, serafimien avulla. He, edustaen Isää, aivan kuin painoivat leimansa tuohon, joka oli syntymäisillään ja syntyi. He antoivat järjen –, manaksen –, minuuden siemenen. Ja kuinka tämä minuus on käsitettävä? Onko se muodoton tai muodollinen? Ei se voi olla muodoton. Muodoton tajunta olisi aivan universaalinen. Minuus on itsessään semmoista, joka on jollain tavalla muodollista, keskitettyä. Minuus ei ole muodollinen sillä tavalla, että se olisi kuutio tai ympyrä. Emme voi käyttää oikeastaan tällaisia kontuuripiirroksia, kun puhumme minästä. Meidän minämme on semmoinen, että minä voisin lentää aurinkoon ja ajatella niitä asioita, tai että voisin mennä sisälle teidän aivoihinne ja kuunnella ja ajatella teidän personaanne – esimerkiksi. Semmoinen on minämme. Se on itsessään jotain aivan fyysillisesti käsittämätöntä, ja kuitenkin se on muodollista. Ehkä yksinkertaisinta, kaikista luonnollisinta ja lähintä olisi nimittää sitä semmoisella muodollisella nimellä, joka ei oikeastaan mitään selitä, joka sekin on yhtä käsittämätön kuin sana “minä”. Voisi sanoa, että minä on kuin henkinen atoomi. Jos sanomme, että se on atoomi, ei se mitään selitä – kuin että se jotain on. Atoomia ei ole missään vanhassa käsityksessä, että se on pikkuinen pala, jota ei voi nähdä, eikä sitä voi leikata pienemmäksi. Se ei ole sitä. Ne eivät ole jaollisia rajattomasti, mutta ovat semmoisia, että puhallamme tässä ja ne muodostuvat voimaksi – ja voima on sitä, jota myöskään emme voi määrittellä, mutta se ilmenee muodollisesti. Ja voiman voimme puhaltaa pois, ja siitä tulee järkeä, älyä. Sekin ilmenee muodollisesti. Sentähden atoomi on sopiva sana, kun tahdom-

me kuvata minuuden aineellista pohjaa. Minuutemme on kuin atoomi. Mitä tämä silloin merkitsee? Kun laskeudumme alas käytäntöön, mitä se merkitsee, että minuuttamme seuraa atoomi semmoisena pohjana, joka tekee minuudellemme mahdolliseksi ilmetä ja toimia? Se on käytännöllisesti sanoen se, mitä okkultismissa ja vanhassa viisaudessa on nimitetty intialaisella nimityksellä karana-shariraksi, latinaksi kausali-ruumiiksi; taikka myöskin näin tavallisessa nykyaikaisessa okkultismissa auramunaksi. Se on toisin sanoen siis ilmennys. Se on meidän minuutemme, joka auramunana säilyy kautta jälleensyntymien. Se on aineellinen pohja. Minä ei olisi ilmennyt, jollen olisi tämä auramuna, syruumis, joka säilyy jälleensyntymisestä jälleensyntymiseen; joka on ihmeellinen elämänkirja myöskin, johon kaikki kokemukset kootaan minuudelle itselleen, kun se syntyy tuossa elämän muodossa. Jos otaksuu, että me synnyimme ihmisiksi kuumavantarassa, niin meidän minuutemme oli kuin atoomi – muodoton – , tai kohta voisi perästä sanoa, että todellisuudessa se oli kuin pieni auramuna, ja semmoisena auramunana se jäi säilymään. – Mistä aineesta tämä auramuna muodostui? – Se muodostui – nyt käyttäkseni oikein sitä kuvausta – eetteriaineesta. Siitä kaikista korkeimmasta eetteristä, jota nimitämme muistieetteriksi, elämäneetteriksi, se muodostui. Ja kuitenkin ei ole aivan siten asiallisesti, jos sanotaan, että muodostui pieni auramuna, kuin ohkainen filmi – se on vertauskuva. Mutta se on: tästä korkeimmasta eetteriaineesta muodostui tuo syruumis, auramuna. Kuitenkin kun katselemme okkultisesti tuota ihmistä, joka silloin syntyi, huomaamme, että ihminen itse minuutena ei ole suinkaan tuon auramunan sisällä. Minuus itse ei voinut tulla vangituksi sillä tavalla, vaan se on kuin ulkopuolella tuota auramunaa. Se on henkinen, muodoton asia, mutta siihen on liittynyt seuralaiseksi tuo auramuna. Meidän ei pidä

käsittää, että asiat olisivat realistisesti tämän muotoisia. Kun fyysillisesti koetamme esittää asioita, täytyy meidän käyttää fyysillistä vertauskuvakieltä. Tällä tavalla kun esitämme asioita, saamme kuitenkin jonkunlaisen pienen käsityksen. – Kun auramunan piti liittyä minään, jäi se nirvaanisessa tilassa odottamaan, liittyäkseen inhimilliseen minään. Se sai odottaa hyvin kauvan tässä Tellus-planeetassa sentähden, että se ei enää voinut pukeutua eläimen muotoon. Olisi turha pukeutua semmoiseen muotoon, joka ei voisi ilmentää kuin tunteita, vaan täytyi pukeutua semmoiseen muotoon, joka antaa kehittyä ja kasvaa inhimilliseen muotoon. Ja sen täytyi odottaa niin kauvan, kuin maan päällä olisi inhimillisiä muotoja, joihin se voisi syntyä. Ja täytyy muistaa, että nämä inhimilliset muodot eivät voineet syntyä ilman muuta tänne. Salainen Oppi kertoo kauniisti, kuinka suurta työtä tehtiin täällä maan päällä, kun yritettiin luoda inhimillisiä muotoja. Täällä oltiin päästy semmoiseen kohtaan, että eläimellisiä muotoja syntyi. Semmoisissa olivat monadit asuneet. Mutta mistä inhimillisiä muotoja, kun muut eivät kelvanneet? Silloin täytyi pyytää apua niiltä, jotka olivat olleet ihmisiä kuumavantarassa, jotka eivät kuuluneet suorastaan meidän ihmiskuntaamme. Näiltä kuuihmisiltä, joita nimitetään kuupitreiksi, täydellisyyden saavuttaneilta ihmisiltä pyydettiin ja vaadittiin apua. Ja sitten kerrotaan, että nämä kuuisät, silloin kun aika oli tullut, antoivat itsestään oman tshaajansa, haamunsa, inhimillisen haamun. Sen he saattoivat antaa, koska he olivat eetteriolentoja – heidän fyysillisyytensä oli juoksevaa laatua. He saattoivat antaa eetterimuodon tälle tulevalle ihmiskunnalle. He antoivat itsestään inhimillisen eetterimuodon. Ja sitten kului aikoja, jolloin nämä eetterimuodot elivät, mutta ihmiset eivät vielä syntyneet niihin. Sitten vasta niin kuin on kerrottu – kolmannessa juurirodussa inhimilliset minät saivat syntyä näihin

eetterimuotoihin, joita myöskin oli valmistettu luonnon puolelta, toisten auttajien puolelta, että ne sitten saattoivat muodostua fyysillisiksi – että niihin saattoi muodostua luusto. Ja oikeastaan ihmisminuuksien inkarnatio tapahtui varsinaisesti vasta sitten, kun näiden eetterimuotojen sisään oli muodostunut fyysillinen ruumis – luusto, selkäranka j.n.e. Sillä – niin kuin koetimme puhua elämästä kuumavantarassa – meidän inhimillinen minuutemme ei olisi voinut tulla toimeen mitenkään semmoisessa ruumiissa, joka olisi ollut aivan juoksevaa muodoltaan. Emme olisi silloin saaneet aistimuksillamme kiinni mistään; vaan saadaksemme kiinni, sillä tavalla kuin meidät on kutsuttu tietämään, ymmärtämään maailmaa, piti saada kiinnekohta ruumiissamme. Ja sen täytyi olla pysyväinen, kestävä ruumis, luustoruumis – jolla nyt olemme oppineet selventämään ajatuksiamme. Ja silloin siis me synnyimme ihmisiksi. Meihin nähden siis nämä kuuisät toivat meille meidän inhimillisen muotomme; voisi sanoa, siis semmoisen eetterisiemenen, josta tulee aina tämmöinen inhimillinen muoto fyysisesti ja näkymättömässä maailmassa. Jos meillä ihmisminuuksina ei ollut muuta kuin tuommoinen auramuna, niin sen sisään aina siirretään ihmisen muoto – siinä suhteessa autoivat meitä kuuisät. – Täällä olemme saaneet apua serafimeilta minuuden suhteen ja kuuihmisiltä muodon suhteen.

pikakirj. Reino Kuosma

Esitelmä on julkaistu kirjassa *Ihmisen synty*, 1950.